

вородното ти чадо брой вече седемь годинки. Ты приближавашь до тридесятжт си годинж, и ты знаешь сынко, чи, по нашитъ страны, като ся мине този възраст, единъ мжжъ ся счита че е много старъ та да може вече да ся задоми. Ты имашь три хубавы дѣчица, и тѣ до сега не ни дадоха никакво главоболіе. Жена ми и снаха ми ги гледать, и до сега тѣ имъ имаха грижжтж колкото имъ идеше отъ ржки, и ги обикнаха както требаше да ги обикнатъ. Ето ти вече малкійтъ Петко почти отгледанъ; той умѣ вече да кара и да боде воловетъ доста искусно; той е, при това, доста благоразумно момче за да може да варди говедата по ливадытѣ, и доста яко за да води самъ коньетъ да ги пои. Малкійтъ Петко, прочее, не ни прави никакво главоболіе; но двѣтъ други, които, при всичко това, Господъ знае колко ги обычамы, невиннытѣ и бѣдны дѣчица! ни даватъ тжзи годинж много грижи. Снаха ми наскоро пакъ ще добіе, а носи еше на ржцѣ и едно друго мѣничко. Когато ни ся намѣри онова което чакамы, тя не ще вече да може да гледа малкжтж ти Соланжъ, а найвече малкійтъ Силвентъ, който едвамъ брой четыре години, но не стои миренъ нито денемъ нито нощемъ. Неговата крѣвь ври като твоята; той ще стане добръ работникъ, но сега за сега той е едно страшно дѣте, и моята баба не може вече да тича така